

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **C. S.**, státní příslušnost Pákistánská islámská republika, bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného JUDr. Martinem Grubnerem, advokátem se sídlem Washingtonova 1599/17, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2012 č.j. OAM-402/ZA-ZA06-K03-2010, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2012 podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu, ve které uvedl, že

- azylové řízení trpí vadami včetně dokazování. Dále poukazuje na jednotlivé

strany a odstavce napadeného rozhodnutí, kdy vytýká nepřesnosti typu:

žalovaný zkreslil některá fakta, konkrétně důvodem opakovaného podání žádosti byla příslušnost žalobce k muslimské větvi náboženské skupiny Ahmadijců, nikoliv že by byl zakladatelem mise míru, žalovaný odkazuje na rozhodnutí o vyhoštění, které však nedoručením právnímu zástupci nenabylo právní moci, žalobce nepředložil potvrzení dokladující, že je spoluzakladatelem Ahmede Peace Movement, nýbrž předal potvrzení osvědčující, že přijal náboženství Ahmadijců 8. listopadu 1998, žalobce uváděl, že byl obviněn nejen pouze z nezákonného držení zbraně, ale také z šíření poplašné zprávy, žalovaný nesprávně uvedl, že žalobce byl ředitelem Ahmede Peace Movement, když byl generálním sekretářem atd.;

- porušení zákonnosti konkr. ustanovení § 12b § 14a zákona o azylu a překročení volného uvážení, jestliže ze stany žalovaného je poukazováno na to, že v cestovním pase vystaveném na zastupitelství své země je uveden „muslim“. To, že je tam uvedeno muslim, je proto, že se považuje za muslima – heretická náboženská skupina Ahmedí je větev islámu a dále v tom, že správní orgán z důvodu vyžádání si tohoto nového cestovního pasu, který byl vyžádán jen proto, že mu to bylo žalovaným přikázáno, nyní uvedl, že „nelze úplně vyloučit, že důvodem žádosti o vydání cestovního dokladu byla snaha účastníka řízení se do země původu vrátit ...“. V původním řízení bylo žalobci vytýkáno, že nedoložil konkrétní důkaz přikazující pronásledování z důvodu příslušnosti k muslimské větvi Ahmadijů a když takové potvrzení opatřil, žalovaný jej zpochybnil, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu 1 Azs 7/2010. Žalobce od počátku vypovídal v souladu se stejnou dějovou linií. Navrhl provedení důkazů, a to svým čestným prohlášením a svědecké výpovědi: M. A.A. a M. S.ur R.;
- zaujatý přístup žalovaného k posuzování věrohodnosti důkazů. Pákistán je nestabilní země s náboženskou nesnášenlivostí, a proto důkazní břemeno je na žalovaném a žalobce tak ani nemusel předkládat potvrzení o přijetí ahmadijského náboženství. Zpochybněním předloženého potvrzení žalovaný porušil zásadu materiální pravdy a zásadu hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu. I kdyby potvrzení bylo falešné, neznamená to, že obsah potvrzení, a to příslušnost k ahmadijské komunitě, je lež;
- důvodnost strachu je dána nespornou situací v Pákistánu a neustávajícími násilnostmi vůči Ahmadijcům ze strany sunnitů, policie a vládních složek, neschopností a neochotou vládních a policejních složek ochránit Ahmadijce, násilím, falešnými obviněními, zneužívání rouhačského práva a nedodržováním Ústavy a mezinárodní dohody, s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 42/2009 ze dne 16.11.2009 6 Azs 50/2003 ze dne 24.2. bez uvedení roku. Složitá situace v Pákistánu má odraz ve zprávách ministerstva zahraničí ve Velké Británii ze 7.6.2012, Národní komise pro lidská práva, Asijská komise pro lidská práva, Zpráva USA o dodržování lidských práv a svobod z r. 2011 atd. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k novému projednání a rozhodnutí a uložit žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

[3] Žalovaný k žalobě uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou již dříve uvedené důvody v první žádosti a především obava z toho, že je členem Ahmadijců. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodních úmluv. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech jeho práv garantovaných mu právním řádem České republiky.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a rozhodnutí rozsáhle odůvodnil na 18 stranách.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 1.12.2010 v pořadí druhou svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je náboženského vyznání Ahmadijovci – islám, on ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Dne 30.6.2003 opustil svou vlast, byl zakládajícím členem organizace „Ahmede Paece Movemend“ v r. 2002 proti tradičním muslimům. Podle zákona, kdo byl členem jiných náboženských skupin, byl potrestán a on bojoval za to, aby tento zákon byl zrušen, a proto rozdával letáky, za což mu hrozí doživotí.

[6] Obsahem správního spisu jsou dále informace o Pákistánu, a to Ministerstva zahraničí USA ze 17.11.2010 na téma Svoboda vyznání za rok 2010, ve kterém uvedeno, že ústava zakotvuje islám jako státní náboženství a vyžaduje, aby zákony byly v souladu s islámem, avšak v praxi vláda svobodu vyznání omezovala. I když ústava zaručuje svobodu shromažďování, v ahmadiu je od r. 1983 zakázáno konat konference a setkání, bylo zakázáno veřejně prodávat jejich publikace, avšak tito náboženskou literaturu vydávali a tato koluje uvnitř jejich komunit. I když ústava zaručuje právo zřizovat bohoslužebná místa a školit kněze, pro ahmadije však byla tato práva v praxi omezována. Dále zpráva o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie ze 17.1.2011 na téma Ahmadijci, ve které mimo jiné uvedeno, že muslimské ahmadijské hnutí je dynamické, rychle rostoucí mezinárodní obrozenecké hnutí v rámci islámu, bylo založeno v r. 1889 a vyskytuje se ve 195 zemích. Oficiální čísla získaná při posledním pákistánském sčítání v r. 1998 uvádějí, že ahmadijci zastupují 0,22 % z celkového počtu obyvatel Pákistánu, jde tedy přibližně o 291 000 lidí. Dále, že v r. 2009 komisi pro lidská práva v Pákistánu bylo uvedeno, že jakožto nejzranitelnější komunita v Pákistánu byli Ahmadijci v průběhu celého roku vystavováni diskriminaci a násilí. Informace o Pákistánu Ministerstva zahraničí USA z 8.4.2001 o dodržování lidských práv za rok 2010 na téma svévolné nebo nezákonné zabití, mizení osob, podmínky ve věznicích, úloha policie a bezpečnostního aparátu a soudní řízení. Dále Informace MZV z 22.3.2012, potvrzení o přijetí ahmadijské víry, kdy se žalovaný obrátil na ministerstvo

zahraničních věcí o potvrzení autentičnosti kopie potvrzení, které žalobce předložil a ministerstvo zahraničních věcí dne 22.3.2012 žalovanému sdělilo, že ačkoliv příslušníci komunity nejsou v PK považováni za muslimy, ministerstvo národní harmonie, v jehož gesci se nachází agenda menší, nebylo schopno poskytnout žádné relevantní informace. Byla tedy alespoň prověřena telefonní čísla uvedená na certifikátu a bylo zjištěno, že ani jedno z těchto čísel nepatří pobočce ahmadijské komunity v Lahore a rovněž se její lokalizace v rámci města neshodovala s adresou na certifikátu. Byl osloven i zástupce členských států EU, ZÚ, USA a příslušníci Nordic policie z důvodu jejich zkušeností s žadateli z ahmadijské komunity a bylo vysloveno, že se s vysokou pravděpodobností nejedná o pravý dokument. Dne 17.5.2012 žalobce včetně jeho právní zástupkyně byli seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí, kde mimo jiné vyslovili, že nesouhlasí se zprávou o nevěrohodnosti certifikátů. Vzhledem k předloženým dalším listinným důkazům advokátkou žalobce následovalo nové seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 30.8.2012, kdy současně byly žalovaným přiloženy další zprávy, a to Informace MZV ČR z 22.3.2012, Informace MZV ČR ze dne 24.7.2012, vše na téma Potvrzení o přijetí ahmadijské víry, zpráva o zemi MV Velké Británie ze 7.6.2012, vybrané části na téma Lidská práva, trest smrti, svoboda vyznání, ahmadité, svoboda pohybu a odchod a návrat.

[7] Pokud se týká první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak bylo zjištěno, že toto řízení bylo započato žádostí ze dne 5.8.2004, dále, že s žalobcem byly vedeny pohovory ve dnech 29.9.2004 a 21.10.2004, ze kterých vyplynulo, že žadatel je náboženského vyznání islám, nikdo z rodiny nebyl příslušníkem politické strany a svou vlast opustil 30.6.2003 z důvodu náboženských problémů. Pracoval v bance, měl kolegu, který věřil v odnož islámu ahmadija, on se k této odnoži přidal, avšak jeho rodina i okolí jsou sunnité. Pákistánská vláda prohlásila Ahmadijce již v r. 1974 za nemuslimské náboženství, sunnitské okolí tlačilo na jejich otce a matka mu doporučila, aby odjel a tak si zachránil život. Dále uvedl, že nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. V protokolu k této žádosti navíc uvedl, že v roce 2002 byl z práce vyhozen, protože jeho rodina banku informovala o tom, že opustil islám. S náboženstvím Ahmadija se seznámil od svého kolegy v bance a přijal jej, protože se mu zdálo mírumilovné a z toho důvodu založili i organizaci. Rodiče a příbuzní jej z tohoto důvodu bojkotovali, neboť sunnité považují Ahmadijce za nemuslimy. V této organizaci pracoval jako generální sekretář, měl na starosti organizování schůzek a informací členů ohledně nejnovějších informací ohledně hnutí Ahmadijů. Organizoval diskusní schůzky a tak zorganizoval asi 10-11 schůzek. Naposledy se sešli v březnu 2003 a demonstrovali před provinčním vrchním soudem v Lahore. Psali pamflety, letáky, které rozdávali. Správní orgán o žádosti rozhodl dne 3.4.2007 tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil. Toto rozhodnutí k žalobě podané žalobcem bylo přezkoumáno Krajským soudem v Hradci Králové dne 23.1.2008 a žaloba byla zamítnuta. Kasační stížnost podaná proti uvedenému rozsudku v Hradci Králové byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2008 č.j. 3AZs 31/2008-84 odmítnuta pro nepřijatelnost.

[8] Z protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.6.2011, který byl veden za přítomnosti právní zástupkyně žadatele a za přítomnosti tlumočníka z jazyka urdu, že v době od pravomocného ukončení řízení, tj. od 31.7.2008 až do podání žádosti dne 1.12.2010 pobýval v P., S. ul. č. 13 na základě výjezdního víza, které bylo platné asi do dne 27.10.2010. Oproti předcházejícímu správnímu řízení uvedl, že vyráběl letáky pro Ahmadijce, byl spoluzakladatelem organizace, jak uvedl v žádosti, a protože jej ostatní muslimové nepovažují za muslimy, mohli by na základě rouhačského práva být odsouzeni i na doživotí. Protože Ahmadijci považují Mohameda za posledního Proroka, ale ostatní jej nepovažují za posledního Proroka, může být za to potrestán. To vše bylo uvedeno v letácích, které rozdával. Z uvedeného důvodu byl policisty zadržen. V původním řízení neuváděl, že je spoluzakladatelem Ahmede Pac Movemend, nejdůležitější bylo to, že dříve byl sunnitský muslim, ale změnil vyznání na Ahmadija. Podle zákona šaría za toto by mu hrozil trest smrti. To v předešlém řízení nebylo zohledněno. Předložil doklad stvrzující, že je aktivním členem uvedeného hnutí, toto obdržel poštou asi v r. 2008, když kontaktoval kamaráda v Pákistánu v Lahore, aby mu to poslal. Potvrzení vystavil mulla, duchovní, který je zástupce uvedeného hnutí. Toto nepředložil k první žádosti, protože v řízení nebylo uvedeno, že změnil své náboženství, že konvertoval a že byl aktivním členem hnutí Ahmadija. Dále uvedl, že Ahmadija se dělí do několika skupin, a to Kadeny Group, Lahory Group a on se hlásí k Lahory Group. Byl spoluzakladatelem Ahmede Pac Movemend, ale tu policie rozehnala. Navštívil velvyslanectví své země a požádal o vystavení cestovního pasu, který mu byl vystaven na 6 měsíců. Toto však v prvním řízení neuvedl. Když odjel z Pákistánu, policie při razii získala materiály, z nichž se dověděli, že byl aktivním členem hnutí. Na otázku, kdy se dozvěděl, že byl oficiálně obviněn, uvedl, že v r. 2006 se dozvěděl, že v r. 2003 byl obviněn údajně za držení zbraně, ale pak obvinění rozšířili, protože se z materiálů dozvěděli o ostatních věcech. To se dozvěděl od bratra člověka, který byl při razii zadržen a uvězněn. On byl uveden na nějakém seznamu. Při zmiňované razii prchnul a to byl důvod, proč odjel z Pákistánu a později byl obviněn z protiislámské činnosti. K policejní razii došlo v březnu 2003, pak odcestoval do Karáčí, kde byl 1 měsíc, pak na vlastní cestovní doklad odjel do Albánie, tam pobýval 3 měsíce a pak ilegálně odjel do Chorvatska, kde pobýval 2 měsíce a pak odjel do ČR. Pokud by se vrátil do Pákistánu, byl by potrestán smrtí za protiislámskou činnost, neboť chtěl změnit fundamentalismus v islámu, aby byl demokratický. Rád by vyznával islám mírovou cestou. Jeho právní zástupkyně uvedla, že vzhledem k tomu, že ministerstvo vnitra v rozhodnutí z 3.6.2009 uvedlo, že tvrzení o jeho příslušnosti k heretické sektě Ahmadija považovali za nevěrohodné, protože nepředložil potvrzení příslušnosti této skupiny, sdělila klientovi, aby takové získal. K této skutečnosti nemohl přihlídnout ani Nejvyšší správní soud, neboť je zaslali s osmidenním zpožděním poté, co tento soud rozhodl.

[9] Z protokolu o dalším doplňujícím pohovoru ze dne 1.2.2012, že představený lahorského směru Ahmadijů byl doktor A. H.a v současné době je to dr. A. K. S.P. K otázce rozdílného tvrzení představitelů směru Lahory uvedl, že není od narození Ahmadí, konvertoval v r. 1988. Zopakoval, že roznášel letáky, i když byl generálním sekretářem Ahmede Pac Movemend. Dále se

vyjadřoval i k dalším rozdílům mezi tím, co uváděl ve správním řízení v první žádosti a ve druhé žádosti.

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Soud nejdříve zdůrazňuje, že se u žalobce jedná o druhou žádost u udělení mezinárodní ochrany. V obou případech uvedl stejný důvod žádosti, a to že vyznává náboženství Ahmadiá, což je v Pákistánu trestné. T.č. nemá pas ani vízum. V Pákistánu byl v r. 2002 zakládajícím členem organizace Ahmadi Peace Movement, působil ve funkci generálního sekretáře, organizoval jejich schůzky a také rozdával letáky. Byl obviněn z držení zbraně, je proti němu údajně vedeno trestní stíhání, a proto se tam nemůže vrátit. Řízení o první žádosti bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 3.4.2007 tak, že mezinárodní ochrana nebyla udělena, jak uvedeno v odstavci [7] tohoto rozsudku. Zákonnost rozhodnutí žalovaného potvrdil Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 23. ledna 2008 č.j. 28Az 37/2007-46, když přisvědčil správnímu orgánu, že azylový příběh žalobce v podobě, v jaké jej předestřel, je nevěrohodný. K podané kasační stížnosti se věcí zabýval dále Nejvyšší správní soud, který kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Svou druhou žádost žalobce opřel o nově předložené potvrzení o své angažovanosti v uvedeném hnutí. Toto potvrzení je datováno dnem 18.4.2008, vydané L. G. (Ahmadi), Lahoriská náboženská skupina Ahmadiu, ref.číslo S-2007-018 podepsáno M. A. R., odpovídající za danou oblast o obsahu, že potvrzují, že pan S. C., nar. X, adresa: S.N.A.-2, C. K., oblast Gujrat, přijal náboženství Ahmadi 8. listopadu 1998 před naším Mufti (knězem) G. N. v Baghwanu Pura a je Ahmadiem v rámci Lahori náboženské skupiny. K tomuto potvrzení uvedl, že si je sám vyžádal a za tím účelem kontaktoval kamaráda v Pákistánu v Lahore. Toto potvrzení vystavil mulla, duchovní, který je zástupce hnutí Ahmadija. V r. 2006 se dozvěděl, že v r. 2003 byl obviněn, protože údajně měl v kanceláři zbraň a později bylo obvinění rozšířeno o protiislámskou činnost na základě toho, že policie se ze zadržených materiálů dozvěděla další věci. Tak jak uvedeno v odstavci [6] tohoto rozsudku, žalovaný si ověřoval možnou autentičnost předloženého potvrzení o přijetí ahmadijské víry a za tím účelem požádal o spolupráci ministerstvo zahraničních věcí. Výsledkem bylo zjištění, že z telefonních čísel uvedených na certifikátu, ani jedno nepatří pobočce ahmadijské komunity v Lahore a rovněž se jejich lokalizace v rámci města neshodovala s adresou na certifikátu a výsledkem dalšího pátrání ve spolupráci se zástupci ZÚ členských států EU, USA a příslušníky Nordic Police a ZÚ UK je, že s vysokou pravděpodobností se nejedná o pravý dokument. Dále byl předložen dokument v arabském jazyce, který byl přeložen tlumočníkem z jazyka urdského a pandžábského o obsahu „Vážený pana S. C., Dobrý den, dostal jsem Váš dopis. Ať Vám Bůh žene a vyřeší všechny vaše problémy. Ať vaše těžké chvíle se rychle odstraní. Ať váš život v klidu a míru. Čtete častěji Wird. Ať máte hodně

úspěchů v práci a životě. Amen. Podepsán M. M., Ch. M. A. C., v L. 20.4.2012.“

[13] Věrohodnost azylového příběhu předkládaného žalobcem ve správním řízení v pořadí druhém, nelze posuzovat odděleně od jím podaného důvodu k udělení azylu ve správním řízení prvním. V prvním řízení pro rozpory žalobcem uváděné nebylo přisvědčeno pravdivosti jeho azylového příběhu. V pořadí druhém řízení pak oproti tomu, co bylo uvedeno v prvním řízení a co bylo jak správním orgánem, tak i soudem vysloveno jako nevěrohodné, žalobce předložil jako nový důkaz osvědčení o členství v hnutí Ahmadi. Správní orgán po provedeném dokazování ohledně věrohodnosti předloženého potvrzení, s ohledem na obecně velmi rozšířené padělání různých dokladů a osvědčení v Pákistánu, provedl ve spolupráci s ministerstvem zahraničí v tomto směru prověřování věrohodnosti a dospěl k závěru, že osvědčení je nevěrohodné s odkazem na zdroje, které se podílely na ověřování údajů uvedených v osvědčení. Soud na základě uvedeného ve shodě se správním orgánem žalobcovu příběhu neuvěřil, neboť nový důkaz – osvědčení vydané dne 18.4.2008 není s nejvyšší pravděpodobností pravý dokument. Jestliže správní orgán závěr o nevěrohodnosti osvědčení v kontextu s tím, co žalobce o svých důvodech k odchodu z Pákistánu uváděl v prvním řízení i druhém řízení, vyhodnotil tak, že nejsou dány azylově relevantní důvody, pak soud tomuto přisvědčil.

[14] Pokud v žalobě právní zástupce namítal přemíru nepřesností uvedených v odůvodnění rozhodnutí s odkazem na jednotlivé stránky a odstavce pak soud uzavírá, že ačkoliv má povinnost se zabývat všemi žalobními body, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srovnej např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v Nizozemí).

[15] Soud neshledal pochybení v dokazování před správním orgánem. Žalovaný neopominul žádný důkaz, který předložil žalobce, žalovaný si i sám obstaral informace o zemi původu, provedl rozsáhlé dokazování ve směru ověření pravdivosti žalobcem předloženého osvědčení, žalobce měl opakovanou možnost se k věci vyjádřit za přítomnosti své právní zástupkyně a správní orgán své závěry logicky a podrobně odůvodnil. Soud nepřisvědčil tvrzení o překročení volného uvážení při posuzování podmínek vyjádřených v ust. § 12b a § 14a zákona o azylu. Naopak správní orgán řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil svou úvahu s odkazem na četné zprávy o situaci v zemi původu, s odkazem na nevěrohodnost žalobcova azylového příběhu. Bylo zdůrazněno, že žalobce opustil zemi legálním způsobem na svůj cestovní pas, v r. 2010 požádal na zastupitelství své země o nový cestovní pas, který mu byl bez problémů vydán. Dále správní orgán vyšel z uváděných zpráv o zemi původu a soud již jen opakuje, že ani v tomto závěru správního orgánu, soud neshledal pochybení, když správní orgán svou úvahu logicky odůvodnil.

[16] Pokud se týká námitky porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, ani této soud nepřisvědčil, neboť, jak již výše uvedeno, soud neshledal v úvaze

správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany včetně neudělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany žádné pochybení. Správní orgán měl k dispozici dostatek informací o

zemi původu a dospěl-li k závěru, že jeho příběh je nedůvěryhodný, pak s ohledem na další skutečnosti uváděné výše, žalobce není ohrožen na životě či svobodě v případě návratu do své země.

[17] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu vzniklých nákladů vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18. února 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně